

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος Κ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 967²

Μεγάλῃ Τετάρτῃ βράδῃ
4 Ἀπριλίου 2018 (2003)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Περὶ τοῦ Ἰούδα

«ὦ τῆς τοῦ Ἰούδα ἀθλιότητος!»
(αἶνοι Μ. Τετάρτης)

Κάθε ἄνθρωπος, ἀγαπητοί μου, ἔχει τὶς **Κθλίψεις** καὶ τὰ παθήματά του. Κανείς σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη δὲν εἶνε ἀπειραστος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητὴς λέει: «Πολλὰ τὰ δεινὰ κοῦδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέλει» (Σοφοκλ. Ἀντιγ. 332-333)· πολλὰ τὰ φοβερά, φοβερώτερο ὅμως ἀπ' ὅλα εἶνε ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος. Ἄλλ' ὅλες τὶς ἀνθρώπινες θλίψεις τὶς ξεπερνοῦν τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶνε **τὸ δρᾶμα τῶν δραμάτων**, ποὺ συγκινεῖ ὅλες τὶς εὐγενεῖς ψυχὰς διὰ μέσου τῶν αἰῶνων.

Στὸ κάθε δρᾶμα τῶν ἀρχαίων τραγικῶν, ὅπως θὰ γνωρίζετε, ὑπάρχει ἓνας **πρωταγωνιστής**, καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὸν κινοῦνται τὰ ἄλλα πρόσωπα. Ἐδῶ, στὸ δρᾶμα τῶν δραμάτων, κύριο πρόσωπο εἶνε ὁ **Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**, καὶ γύρω του κινοῦνται πολλὰ ἄλλα πρόσωπα. Ἀπὸ αὐτὰ ἄλλα διάκεινται συμπαθῶς καὶ ἄλλα δυσμενῶς ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' ἂν πῆτε, ποῖό ἀπ' αὐτὰ εἶνε τὸ δολιώτερο, ἀναμφισβητήτως εἶνε ὁ Ἰούδας. Οἱ ὑμνωδοὶ γιὰ κανένα ἄλλο δὲν ἐκφράζονται μὲ τόση αὐστηρότητα ὅπως γι' αὐτόν.

Ὁ Ἰούδας, ἀγαπητοί μου, ἀποτελεῖ ἓνα ἀπέραντο ζήτημα, ἓνα πρόβλημα ψυχολογικό, στὸ ὁποῖο προσπάθησαν καὶ προσπαθοῦν μέχρι σήμερα νὰ δώσουν ἀπάντησι ψυχολόγοι, κοινωνιολόγοι, θεολόγοι, ποιηταί. Ποικίλες θεωρίες καὶ ὑποθέσεις ἀκούστηκαν. Στὸν αἰῶνα μας παρουσιάστηκαν –ἀπίστευτο, σημεῖο τῶν καιρῶν– ἀκόμα καὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ Ἰούδα, φίλοι τοῦ Ἰούδα! Καλὰ ἔκανε, λένε, ὁ Ἰούδας καὶ πρόδωσε τὸ Χριστό· γιατί ὁ Χριστὸς ἦταν ἀπλῶς λόγια καὶ θεωρία, δὲν τόλμησε ν' ἀνατρέψῃ τὸ καθεστῶς... Ἔτσι ἠρωποποίησαν τὸν Ἰούδα, σὲ κάποια πόλι τῆς Ῥωσίας μάλιστα τοῦ ἔστησαν καὶ ἀνδριάντα.

Ἐγώ, ὄχι φανταστικῶς ἀλλὰ μὲ βάσι τὰ Εὐαγγέλια, θὰ δώσω **μιὰ σκιαγραφία** τοῦ Ἰούδα.

* * *

Δὲν μποροῦμε, ἀγαπητοί μου, ν' ἀρνηθοῦμε, ὅτι ὁ Ἰούδας στὰ πρῶτα του βήματα ἀκολούθησε τὸ Χριστὸ μὲ καλὴ διάθεσι. Πρέπει νὰ τονίσουμε, ὅτι ἔζησε σὲ περιβάλλον ἄριστο, στὸ κοινόβιο τοῦ Χριστοῦ μὲ τοὺς ἀποστόλους, ὅπου δὲν ἀκουγόταν τὰ κατηραμένα λόγια «τὸ δικό μου» καὶ «τὸ δικό σου». Τὰ εἶχαν ὅλα κοινά, ὅπως σὲ μιὰ οἰκογένεια. Τὸ δὲ ταμεῖο, ὅπου συνέρρεαν οἱ συνδρομὲς εὐσεβῶν γυναικῶν γιὰ τὴ λιτὴ συντήρησί τους καὶ γιὰ ἐλεημοσύνες, τὸ κρατοῦσε αὐτός. **Ἐζήσησε κοντὰ στὸ Χριστό**. Τὸν εἶδε, τὸν ἄκουσε, τὸν παρακολούθησε. Εἶδε τὴν ιδεώδη καὶ ἀνιδιοτελεῖ ζωὴ του. Ὁ Χριστὸς λεπτὰ δὲν ἔπιασε στὰ χέρια του, σπίτι δικό του δὲν εἶχε, τεμάχιο γῆς δὲν ἀπέκτησε. Ἦταν τελειῶς ἀκτήμων. Ὅταν κάποιος εἶπε «Διδάσκαλε, θὰ σ' ἀκολουθήσω», ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «*Αἰ ἀλώπεκες φωλεοῦς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει*» (Ματθ. 8,19-20). Ἀθάνατα λόγια αὐτά.

Κοντὰ στὸ Χριστὸ λοιπὸν ἔζησε καὶ ὁ Ἰούδας. Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς τὸ περιβάλλον δὲν ἐπηρεάζει τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸ συνέβη κ' ἐδῶ. Τί ἔπαθε ὁ Ἰούδας; **Εἶχε ἀδυναμία στὸ χρῆμα**. Κρατοῦσε τὸ ταμεῖο. Ἀλλὰ τὸ ταμεῖο εἶνε πειρασμός. Γνώρισα ἐγὼ στὸ στρατὸ ἀξιωματικούς, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ παραλάβουν οἰκονομικὴ διαχείρισι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, διότι ἔβλεπαν κίνδυνο. Καὶ ὁ Ἰούδας ἔπεσε στὸν κίνδυνο. Σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ κἀνη μικροκλοπές. Δὲν εἶνε τίποτα, σοῦ λέει. Ἔτσι δημιούργησε δικό του πουγγί.

Τὸ ἤξερε ὁ Χριστὸς, καὶ κατ' ἐπανάληψιν τοῦ ἔκανε ὑπαινιγμούς. Τὸν ἄφηνε, μήπως

συναισθανθῆ τὸ ἐλάττωμά του καὶ μετανοήση. Ἄλλ' αὐτὸς δὲν συνεκρατεῖτο (ἔτσι εἶνε τὰ ἐλαττώματα, ἐὰν δὲν τὰ προσέξουμε γίνονται ποταμοὶ καὶ καταρράκτες ποὺ παρασύρουν τὸν ἄνθρωπο). Καὶ ἔφτασε στὸ σημεῖο πλέον – τί νὰ κάνη· νὰ *πωλήσῃ* «τὸν Ἀτίμητον»! ἔτσι λένε οἱ ὕμνοι (ἀπόστ. αἰν. Μ. Πέμ.). «Ὅλο τὸν κόσμον νὰ τοῦ ἔδιναν, ποτέ δὲν ἔπρεπε νὰ πουλήσῃ τὸ Χριστό, καὶ μάλιστα ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων, μικροῦ ποσοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο ἀγόραζαν τοὺς δούλους τότε.

Γι' αὐτὸ ὁ Ἰούδας **εἶνε παράδειγμα**· παράδειγμα ὄχι πρὸς μίμησιν ἀλλὰ **πρὸς ἀποφυγήν**. Νὰ φοβηθοῦμε τὸ πάθημα τοῦ Ἰούδα. Διότι μέσ' στὰ βάθη τῆς καρδιάς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχει ἡ ἔλξις τοῦ χρυσίου. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος κάνει μιὰ παρατήρησι. Ὑπάρχει, λέει, ἔρωτας σωμάτων καὶ ἔρωτας χρημάτων. Αἰσχροὺς καὶ ὁ ἓνας ἀλλ' αἰσχρότερος ὁ ἄλλος. Διότι ἐκεῖνος ποὺ ἐλκύεται ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ἐλκύεται τέλος πάντων ἀπὸ ἓνα ἔμψυχο ὄν, ἐνῶ ὁ ἄλλος ποὺ ἐρωτεύεται τὸ χρῆμα ἐλκύεται ἀπὸ ἓνα ἄψυχο μέταλλο. Φοβερός ὁ ἔρωτας τῶν χρημάτων. Γι' αὐτὸ εἶνε χυδαῖες ψυχές οἱ φιλάργυροι. «*Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον...*», ἀκούσαμε ἀπόψε. Φιλάργυρε, σὲ περιμένει ἀγχόνη!...

* * *

Ὑπάρχουν, ἀγαπητοί μου, καὶ σήμερα Ἰουδαῖοι. Ζῆ, δυστυχῶς, ὁ Ἰούδας διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Καὶ ἔχει πολλοὺς ὀπαδοὺς καὶ θαυμαστάς. Ὑπάρχουν **φιλάργυροι**. Θέλετε παραδείγματα;

✓ Στὴ Θήβα ἦρθαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἄνθρωποι μὲ δολλάρια πολλὰ (τὰ τριάκοντα ἀργύρια εἶνε σήμερα τὰ δολλάρια). Ἦταν **χιλιασταί**. Αὐτοὶ πῆγαν στοὺς χωρικοὺς καὶ μὲ πλούσιες προσφορὲς ἀγόρασαν οἰκόπεδα, μιὰ πολὺ μεγάλη ἔκτασι, γιὰ νὰ κτίσουν ἐκεῖ τὸ κέντρο τῆς χιλιαστικῆς προπαγάνδας, κέντρο ὄχι μόνο στὰ Βαλκάνια ἀλλὰ καὶ στὴν εὐρύτερα περιοχῆς τῆς Ἀνατολῆς. Θὰ εἶνε αὐτὴ μιὰ ἄλλου εἴδους «βάσις», χειρότερη ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν μὲ συνοικισμό γιὰ 3.000 ἀνθρώπους δικούς τους διωργανωμένους σὲ κοινόβιο, μὲ μεγάλα τυπογραφεῖα γιὰ νὰ τυπώνουν φυλλάδια καὶ νὰ τὰ σκορπίσουν παντοῦ γιὰ νὰ διαδώσουν τὸ μίσημα. Καὶ δυστυχῶς τὸ κράτος τοὺς ἐπέτρεψε τὴν ἐγκατάστασι. Ἄλλὰ δὲν φταίει μόνο τὸ κράτος· φταίει καὶ ἡ φιλαργυρία τῶν γαιοκτημόνων, ποὺ ἐπούλησαν τὴν ἐκτάσεις, καὶ ἐμμέσως ξεπούλησαν τὸν ἀτίμητο θησαυρὸ τῆς Ὁρθοδοξίας.

✓ Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Δὲν θὰ παύσω νὰ τονίζω, ὅτι ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα εἶνε οἱ **ἐκτρώσεις**. Μὲ τὴν ἔκτρωσι σκοτώνεις ἀνυπεράσπιστο ἄνθρωπο. Στὴ Γερμανία καὶ ἄλλοι ὑπάρχουν γιατροὶ ποὺ δὲν κάνουν ἐκτρώσεις, ὅσα καὶ ἂν τοὺς δώσης. Ἐδῶ ὅμως γιατροὶ θησαύρισαν ἀπὸ τὴν ἐκτρώσεις. Τὰ λεπτὰ γιὰ μία ἔκτρωσι εἶνε σὰν τὰ τριάκοντα ἀργύρια. Ὅποιος σκοτώνει παιδί, λέει ὁ Ντοστογιέφσκυ, σκοτώνει τὸ Χριστό. Δυστυχῶς ἡ βουλή, τὰ θυμάστε, ψήφισε νόμο ποὺ λέει, ὅτι δὲν εἶνε πλέον ἐγκλημα ἡ ἔκτρωσις. «*Φρίξον ἦλιε, στέναξον ἡ γῆ*» (ἀπόστ. αἰν. Μ. Πέμ.).

Ἴδου τὰ τριάκοντα ἀργύρια. «*Βλέπε, χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον*». Φοβερὴ νόσος ἡ **φιλαργυρία**. Εἶνε ρίζα τοῦ καπιταλισμοῦ. Ὁ μὲν κομμουνισμὸς προῆλθε ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς κοινοκτημοσύνης, ὁ δὲ καπιταλισμὸς ἀπὸ ἔρωτα τοῦ πλοῦτου. Παρὰ τὴν ἀντίθεσί τους, στὸ βάθος συγγενεύουν αὐτὰ τὰ δυὸ ὡς πρὸς τὴν φιλαργυρία· τὸν ἴδιο θεὸ λατρεύουν, τὸ μαμωνᾶ.

* * *

Καὶ γεννᾶται, ἀγαπητοί μου, τὸ ἐρώτημα: **Ὑπάρχει φάρμακο κατὰ τῆς φιλαργυρίας;** Ὑπάρχει. Διστάζω ὅμως νὰ σᾶς τὸ πῶ. Διότι λίγο ἢ πολὺ στὴν καρδιὰς ὄλων, πλουσίων καὶ φτωχῶν, ὑπάρχει ὁ ἔρωτας τοῦ χρήματος καὶ κοροϊδεύουν τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Τί εἶπε λοιπὸν ὁ Χριστὸς σὲ κάποιο φιλάργυρο, ποὺ ζητοῦσε τὴ συμβουλή του; Τὸν κοίταξε, τὸν ψυχολόγησε ὁ Καρδιογνώστης, καὶ τοῦ λέει: «*Ὑπαγε πώλησόν σου τὰ υπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς...*» (Ματθ. 19,21). Νὰ τὸ ἠρωϊκὸ φάρμακο.

Στὴν κοινωνία βλέπει κανεὶς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὸ ναδίρ, τὴν φτώχεια τῶν πολλῶν, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ζενίθ, τὸν πλοῦτο τῶν ὀλίγων. Γιὰ φανταστῆτε αὐτοὶ οἱ λίγοι πλούσιοι, ἂν ἀκουγαν τὸ ῥῆμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἤθελαν νὰ ἐκτελέσουν αὐτὴ τὴν συνταγὴ ἐναντίον τῆς φιλαργυρίας τους! Ἄν αὐτοὶ ἔπαιρναν τὴν **ἠρωϊκὴ ἀπόφασιν** «*Πώλησόν σου τὰ υπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς...*», κλείνω τὰ μάτια καὶ βλέπω τὴν Γῆ νὰ ἔχη γίνει παράδεισος. Βλέπετε, ἀγαπητοί μου, τί κοινωνικὰ διδάγματα, τί βάθος καὶ ὕψος ἔχει τὸ Εὐαγγέλιο;

Εὐχομαι, τὰ λόγια ποὺ σπέρνουμε μὲ πόνο καὶ μὲ δάκρυ στὴν ψυχὴν σας, νὰ μὴ μείνουν θεωρία καὶ οὐτοπία, ἀλλὰ νὰ γίνουν **πράξις καὶ ἐφαρμογή**, πρὸς δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**